



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném ze samosoudkyně JUDr. Jany Kubenové ve věci

žalobce: **M. G., nar.**
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
se sídlem tř. T. Bati 21, Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2017, č. j. KUZZL-28113/2016, sp. zn. KUSP-28113/2016/DOP/Mu,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á**.

II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Včas podanou žalobou žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2017, č. j. KUZZL-28113/2016, sp. zn. KUSP-28113/2016/DOP/Mu (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 15. 3. 2016, č. j. MUUH-DSA/333/2016/PrchJ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ nebo rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust.

§ 125c odst. 1 písm. f/ bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích

a o změnách některých zákonů, ve znění účinném v době předmětné události (dále jen „zákon

o silničním provozu“).

2. Žalobou napadá rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu z následujících důvodů.
3. Pod prvním žalobním bodem žalobce uvedl, že odpovědnost za údajný přestupek ze dne 28. 11. 2015 zanikla dne 29. 11. 2016. Rozhodnutí správních orgánů přitom nabyla právní moci až dne 16. 2. 2017, tedy v okamžiku, kdy již došlo k prekluzi odpovědnosti za údajný přestupek, a je proto nezbytné toto rozhodnutí zrušit.
4. Důvodem argumentace je ustanovení o nabytí účinnosti novely (dnes již zrušeného, pozn. soudu) zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích (dále též „přestupkový zákon“ nebo „zákon o přestupcích“). Byť novela provedená zákonem č. 204/2015 Sb. měla dělenou účinnost, tj. různá její ustanovení nabývaly účinnosti k jiným dnům, celkově nabyla účinnosti (jako celek) teprve momentem, kdy nabyl účinnosti celý právní předpis. Dělenou účinnost lze vázat pouze na konkrétně vymezené části návrhu právního předpisu (paragrafy, odstavce, pododstavce, body), resp. na jednotlivé články nebo body novely; nabytí účinnosti nelze vázat pouze na některá slova, části vět nebo věty v konkrétním ustanovení návrhu (čl. 53 odst. 1 Legislativních pravidel vlády).
5. Výchozím bodem je článek XXVI. novely, v němž se uvádí: *„Tento zákon nabývá účinnosti prvním dnem čtrnáctého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení, s výjimkou ustanovení čl. I bodů 3 až 8, 11 až 16, 17, 18, 23 až 25 a 29, čl. III bodů 1, 4 až 32, 34 až 40, čl. IV a čl. XII bodu 3, které nabývají účinnosti již prvním dnem kalendářního měsíce následujícího po vyhlášení zákona.“*
6. Prvním dnem čtrnáctého kalendářního měsíce následujícího od chvíle, kdy byl zákon publikován ve Sbírce zákonů, je den 1. 10. 2016, zatímco první den druhého kalendářního měsíce následujícího po vyhlášení zákona připadá na 1. 10. 2015.
7. Dle článku II. odst. 3 novely zák. č. 204/2015 Sb.: *„Ustanovení § 20 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, o přerušení běhu prekluzivní lhůty zahájeném řízení se použije pouze u přestupků spáchaných ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona“.*
8. Článek II. odst. 3 novely není uveden mezi výjimkami, které nabývají účinnosti již prvním dnem druhého kalendářního měsíce následujícího po vyhlášení zákona, tedy 1. 10. 2015. Toto ustanovení nabývá podle článku XXVI. novely zák. č. 204/2015 Sb. účinnosti prvním dnem čtrnáctého kalendářního měsíce následujícího od chvíle, kdy byl zákon publikován ve Sbírce zákonů, tedy dnem 1. 10. 2016. Toto potvrzuje i právní informační

systém Codexis Academia od softwarové společnosti Atlas consulting s.r.o., který uvádí, že čl. I bod 6. je účinný od 1. 10. 2015, ale čl. II nabývá účinnosti až dne 1. 10. 2016.

9. Z uvedeného je tedy zřejmé, že aplikace ust. § 20 přestupkového zákona ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti zákona č. 204/2015 Sb. (s přerušením běhu prekluzivní lhůty dle odst. 2, 3) je vázána k účinnosti přechodného ustanovení uvedeného ve čl. II novely, přičemž rozhodným okamžikem je tedy den 1. 10. 2016.
10. Hmotněprávní úprava odpovědnosti za přestupek ve znění novely vydané ve Sbírce zákonů pod. č. 204/2015 proto může být aplikována teprve na přestupky spáchané ode dne 1. 10. 2016. Na přestupky spáchané do 30. 9. 2016 bude aplikována původní úprava odpovědnosti za přestupek před účinností novely č. 204/2015 Sb.
11. K této věci se žalobce odkázal na srovnatelně stejný názor, ke kterému dospěl např. Krajský úřad Jihomoravského kraje ve svém metodickém pokynu ze dne 21. 9. 2016, č. j. JMK 142349/2016, který rozeslal všem správním orgánům s působností pro tento kraj.
12. V žalobě pak také namítl, že nebyla správně změřena rychlost ze strany policistů, neboť měření rychlosti bylo zjevně provedeno v rozporu s návodem k obsluze měřícího zařízení, neboť tomu nasvědčuje nesprávná pozice změřeného vozidla na snímku z měření. Žalobce rovněž namítal, že měřící vozidlo nemohlo být na daném místě s ohledem na jeho charakter ustaveno v souladu s návodem k obsluze. Z toho důvodu žalobce navrhoval vyslechnout zasahující policisty tak, aby jim mohl klást otázky, čímž by se prokázalo, zda policisté provedli měření v souladu s návodem k obsluze. Ani jeden ze správních orgánů se však s těmito námitkami žalobce neztotožnil a ani jeden z nich nevyslechl policisty, což shodně odůvodnili tím, že takové dokazování by bylo nadbytečné. S takovým hodnocením se žalobce nemůže ztotožnit, neboť v řízení nebylo prokázáno, že by měřící vozidlo bylo ustaveno v souladu s návodem k obsluze, a z žádného provedeného důkazu nevyplývá, jakým způsobem bylo měřící vozidlo ustaveno. Tím, že nebyl proveden výslech policistů, nebyl zjištěn stav věci v nezbytném rozsahu, neboť zůstala pochybnost o souladnosti provedeného měření s návodem k obsluze stran ustavení měřícího vozidla a tedy i o procesní použitelnosti výstupu z měření ve smyslu ust. § 51 odst. 1 správního řádu pro porušení § 11 odst. 1 zákona o metrologii. Správní orgán na námitky žalobce reagoval tak, že vyhodnotil snímek z měření přiložením šablony, která má být příslušenstvím návodu k obsluze a metodiky vyhodnocování pořízených snímků radarových zařízení, a to s výsledkem, že měření rychlosti bylo provedeno v souladu s návodem. K tomu žalobce však v odvolacím řízení namítal, že mu „není známo, jakým způsobem toto vyhodnocení proběhlo. Pokud správní orgán pro toto vyhodnocení použil nějakou šablonu, měla by být tato obsahem spisu, stejně jako vyhodnocovací metodika“. Žalobce konstatoval, že bylo zkráceno jeho právo se s těmito podklady rozhodnutí seznámit a vyjádřit se k nim, jakož bylo zkráceno i jeho právo účastnit se dokazování.
13. S touto námitkou se žalovaný ztotožnil, když uvedl, že zjistil, že se právní názor správního orgánu neopírá o žádná fakta ani skutečnosti založených ve spise. (...) Žalobce

nepopírá, že řízení o přestupku je ovládáno zásadou jednoty řízení, nelze však přehlédnout to, že účelem odvolacího řízení je přezkum rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nikoliv provádění rozsáhlého dokazování, a tedy nahrazování činnosti správního orgánu prvního stupně. Postup žalovaného žalobce zkrátit na možnosti se odvolat, neboť těžiště dokazování se přesunulo až do odvolacího řízení. Rovněž tak lze namítnout, že žalovaný postupoval i v rozporu se zákonem, neboť prováděl dokazování, aniž o tom žalobce alespoň vyrozuměl dle § 51 odst. 2 správního řádu. Žalobce pak namítal také nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pramenící z toho, že z jeho výroku vyplývá, že prvostupňové rozhodnutí je potvrzeno, žalovaný však přikročil ke změně rozhodnutí v části odůvodnění. Výrok je tak v rozporu s odůvodněním. Namítá také, že správní orgány rozhodovaly na základě návodu k obsluze, aniž by tento podklad rozhodnutí byl obsahem spisu a aniž byl proveden jako důkaz.

14. Dále namítal, že nebylo prokázáno, že by bylo změřeno jeho vozidlo, jelikož na hlavním snímku není zachyceno vozidlo s čitelnou registrační značkou a proto muselo dojít k manipulaci se snímky, neboť z nečitelného snímku nelze přiblížením „vykouzlit“ snímek s čitelnou registrační značkou. Tuto námitku žalovaný vypořádal na základě návodu k obsluze a doplnění spisu o upravenou fotografii z měření, ze které se podává registrační značka vozidla. K tomu však žalobce uvedl, že jej žalovaný zkrátit na možnosti se odvolat, neboť prováděl dokazování, které měl provést již správní orgán I. stupně. Stejně tak lze namítnout, že žalovaný prováděl dokazování, aniž by o tom žalobce vyrozuměl, čímž porušil § 51 odst. 2 správního řádu.
15. Žalobce také brojil proti vyměřené pokutě, která je nezákonná a nepřezkoumatelná.
16. Na závěr žaloby vyjádřil nesouhlas s tím, aby rozhodnutí v jeho věci bylo publikováno na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, ze kterého by se z textu zveřejněného rozhodnutí podávalo jméno i příjmení žalobce, případně iniciály žalobce.
17. Navrhoval proto, aby soud rozhodnutí žalovaného, včetně souvisejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a dále se domáhal toho, aby soud zavázal žalovaného zaplatit vzniklé náklady řízení.
18. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě zrekapituloval průběh správního řízení a k otázce namítané prekluze upozornil na to, že tyto body žaloby rozhodně nejsou z hlavy zástupce žalobce, ale jsou doslovným vykradením textu metodického stanoviska Krajského úřadu Jihomoravského kraje „Metodického pokynu k aplikaci přechodných ustanovení zákona č. 204/2015 Sb., novelizujícího zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích“. Není tedy pravdou, že k obdobnému názoru jako Mgr. V. dospěl i Krajský úřad Jihomoravského kraje, ale bylo tomu naopak. Žalobce se odkazuje na metodiku, která nebyla napříč republikou žádným krajským úřadem akceptována nebo dokonce aplikována do vlastní rozhodovací praxe,

neboť je z hlediska právního výkladu nepřijatelná. V příložené metodice dospěl Krajský úřad Jihomoravského kraje k závěru, že i po novele přestupkového zákona účinného v případě § 20 od 1. 10. 2015 k názoru, že odpovědnost za přestupky spáchané od 1. 10. 2015 (do tohoto období spadá i případ žalobce) do 30. 9. 2016 zaniká po jednom roce. Krajský úřad Jihomoravského kraje nikdy nevysvětlil důvody exhumace tohoto výkladového problému

po roce účinnosti právní úpravy (metodika vydána dne 21. 9. 2016 po nabytí účinnosti novely

§ 20 přestupkového zákona).

19. Žalovaný zaslal jako součást přílohy (stanoviska Krajského úřadu Jihomoravského kraje), stanovisko Ministerstva vnitra ČR, které tuto legislativně technickou „komplikaci“ uvádí takto: realizaci čl. II bodu 3 je nezbytné aplikovat obdobně jako čl. II bod 1.; protože bod 6 novely zákona o přestupcích (změna § 20 odst. 2 a 3) nabývá účinnosti dne 1. 10. 2015, bude se podle něj postupovat již od 1. 10. 2015, ale pouze u přestupků spáchaných po 1. 10. 2015; realizace čl. II bodu 2 připadá do úvahy ke dni 1. 10. 2016, protože bod 34 novely zákona o přestupcích (§ 91) nabývá účinnosti k 1. 10. 2016; obdobně musí nabýt účinnosti i ostatní ustanovení zákona o přestupcích, vztahujících se k recidivě a evidenci a přestupků; Závěr: čl. II jsou přechodná ustanovení k zákonu o přestupcích, a proto se musí realizovat dle nabytí účinnosti jednotlivých bodů novely zákona o přestupcích. Proto není nezbytně nutné, aby ustanovení čl. XXVI explicitně stanovilo nabytí účinnosti čl. II.

20. Podle právního názoru žalovaného jednoznačně platí, že § 20 byl novelizován s účinností od 1. 10. 2015, čímž vešla v platnost prekluzivní doba nejdéle dvou let od spáchání přestupku a spor ohledně účinnosti přechodných ustanovení se zde může dotýkat tak maximálně otázky, jak v období od 1. 10. 2015 do 1. 10. 2016 naložit s přestupky spáchanými před 1. 10. 2015. Absurdnost takové otázky však jednoznačně svědčí pro výklad, že účinnost přechodných ustanovení se váže na účinnost novelizovaných ustanovení. Navíc pokud by žalovaný přistoupil na tezi, že přechodná ustanovení začnou účinkovat až od 1. 10. 2016 a že svým obsahem nějak modifikují § 20, pak by došel k úplně paradoxnímu závěru, že v období od 1. 10. 2015 do 1. 10. 2016 je § 20 účinný v novém znění se vším všudy, ale po tomto datu se přerušení běhu prekluzivní lhůty zahájením řízení aplikuje jen na přestupky spáchané po 1. 10. 2016. Žalovaný řešení této absurdity, že novelizace § 20 je ve skutečnosti účinná až od 1. 10. 2016, považuje za nesprávné a v rozporu se zjevnou vůlí zákonodárce i s dikcí zákona. Výkladu § 20 přestupkového zákona po 1. 10. 2015 zastávaného žalovaným nasvědčuje též náleznost Ústavního soudu ze dne 21. 12. 1993, sp. z n. Pl. ÚS 19/93 „toto pravidlo není porušením zákazu retroaktivity, neboť podle Ústavního soudu se Listina základních práv a svobod v čl. 40 odst. 6 zabývá tím, které trestné činy lze stíhat (totiž ty, jež byly vymezeny zákonem v době, kdy byl čin spáchán), a neupravuje otázku, jak dlouho tyto činy stíhat“.

21. Ke skutkovému stavu pak žalovaný uvedl, že tento byl náležitě a správně zjištěn a také správně právně posouzen, když mimo jiné uvedl, že se neztotožnil se stanoviskem žalobce, že by měl být proveden důkaz policisty, kteří měření rychlosti prováděli, když před správním orgánem I. stupně byly provedeny listinné důkazy, a to oznámení přestupku, záznam o přestupku

a ověřovací list č. 29/15 ze dne 25. 2. 2015. Žalovaný pak v odvolacím řízení doplnil důkazní stav ve vztahu ke shora označeným námitkám o „Vyhodnocení měření rychlosti policisty ze dne 28. 11. 2015 - obviněný M. G.“ a „Vyhodnocení záznamů o přestupku ze zařízení Ramer7CCD, Ramer7M, Ramer 10, AD9“. Důkazy provedené žalovaným v odvolacím řízení doplnily řetěz důkazů správního orgánu I. stupně a vyvrátily zcela všechny námitky, které žalobce proti skutkovému stavu namítal. Žalovaný shledal, že policisté při měření rychlosti postupovali v souladu s návodem k obsluze a nedopustili se žádného pochybení. Žalobce celou svoji procesní obhajobu založil výhradně na vyjmutém kontextu jedné pasáže z návodu k obsluze.

22. Pokud argumentoval žalobce skutečností, že návod k obsluze nebyl v řízení před správním orgánem I. stupně součástí správního spisu, žalovaný argumentoval tím, že žalobci byl zcela evidentně návod k obsluze znám, neboť z něho cituje v podaném odvolání a pokud jde o žalovaného, návod k obsluze pro rozhodnutí v odvolacím řízení nepotřeboval. Vystačil si s šablonou měření aplikovanou na snímek a manuálem k vyhodnocení měření. Žalovaný z návodu k obsluze nedovozoval žádné zásadní skutkové okolnosti, kterou by přebíjel argumentaci žalobce. Na straně 9 v odstavci druhém napadeného rozhodnutí žalovaný pouze odkázal na pasáž, kterou zástupce žalobce z návodu k obsluze přepsal do odvolání. Dále žalovaný odkázal na pasáž v návodu k obsluze, která v kapitole 3 Výběr stanoviště pro měření rychlosti definuje podmínky pro správné ustanovení měřícího vozidla. Veškeré další pro věc podstatné skutkové závěry však žalovaný dovozoval výhradně ze snímku se šablonou měření a manuálu k měření.
23. Žalovaný ze správního spisu dále zjistil, že pokud správní orgán I. stupně uvádí, že šablona pro vyhodnocení měření je součástí návodu k obsluze tak je třeba uvést, že na záznamu o přestupku žádná šablona vidět není. Ověřovací list založený ve spise prokazuje, že metrologicky ověřen byl radarový rychloměr s rokem výroby 2012. Žádný z radarových rychloměrů vyrobený před rokem 2013 nezobrazoval tzv. svazky neboli kontrolní šablonu měření na snímku. Svazky měření se na snímku začaly objevovat až u radarového rychloměru s rokem výroby 2013 a později. Proto je třeba vždy, když obviněný zpochybňuje měření na snímku bez kontrolní šablony měření, tuto šablonu měření přiložit na snímek v průběhu správního řízení a ověřit si, zda měření odpovídá návodu k obsluze či nikoli. Správní orgán vyvrací námitky obviněného důkazem šablony měření, aniž dal obviněnému možnost a právo se k provedení tohoto stěžejního důkazu v řízení vyjádřit. Správní orgán jednal v tomto rozporu s právem obviněného na spravedlivý proces. Tento deficit v dokazování správního orgánu zhojil žalovaný tím, že do spisu založil manuál k vyhodnocení měření a šablonu měření aplikoval na záznam o přestupku. Obviněnému zaslal v příloze nové podklady pro vydání rozhodnutí a dal mu možnost seznámit a vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve lhůtě 5 dnů. Na výzvu žalovaného obviněný nereagoval. Řízení před správním orgánem I. stupně a orgánem odvolacím představuje i z hlediska soudního přezkumu v zásadě jeden celek. Doplněné dokazování tak nepřekračuje rámec zásady dvojinstančnosti řízení mj. i proto, že se tak stalo za právního a skutkového stavu, který

byl žalobci znám a vydaným odvolacím rozhodnutím byly závěry správního orgánu I. stupně potvrzeny jako správné. Nepřípadná je rovněž žalobní námitka, že žalovaný dalším dokazováním upřel žalobci právo se odvolat, jakož i žalobní námitka o tom, že žalovaný postupoval v rozporu s ust. § 51 odst. 2 správního řádu, neboť žalobce nebyl žalovaným vyrozuměn o provádění dokazování mimo ústní jednání.

24. Žalovaný dále uvedl, že ust. § 74 odst. 1 přestupkového zákona zavazuje k ústnímu jednání s dokazováním pouze správní orgán I. stupně, nikoli orgán odvolací. Bylo tedy zcela v souladu se správním řádem, když žalovaný do spisu založil nové důkazy, které zaslal žalobci k seznámení a dal mu přiměřenou lhůtu, aby se buď písemně, nebo osobně k podkladům u odvolacího orgánu vyjádřil. Žalobce byl ovšem zcela pasivní, ničeho v tomto směru nenamítal, nedostavil se seznámit s novými důkazy a nevznese ani žádné připomínky. Za takovéto situace jsou výtky žalobce směrem k porušení procesních pravidel dokazování namítané poprvé až před soudem poněkud nesrozumitelné. Trval na tom, že výrok napadeného rozhodnutí není v rozporu s odůvodněním. K námitce ohledně uložené pokuty pak žalovaný má za to, že ani tato námitka důvodná není, tato žalobní námitka se překrývá s odvolací námitkou, kterou žalovaný vypořádal již v rozhodnutí o odvolání.
25. Pokud jde o nesouhlas s publikací na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, v tomto směru žalovaný uvedl, že tato žalobní námitka byla již vypořádána v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017.
26. Žalovaný měl tedy za to, že žaloba žalobce v žádném z bodů důvodná není a navrhoval proto její zamítnutí.
27. Krajský soud v Brně ve věci nařídil jednání na den 28. 3. 2017.
28. U tohoto jednání zástupce žalobce setrval v otázce prekluze odpovědnosti přestupku na stanovisku uvedeném v žalobě a dodal, že zákon č. 204/2015 Sb. obsahuje rozporná ustanovení ohledně toho, od kdy se použije novelizace k projednání přestupku spočívající v přerušování lhůty v projednání přestupku. Je to čl. II odst. 3, podle kterého se tato úprava použije od 1. 10. 2016 a čl. XXVI, který upravuje, že se tato úprava použije od 1. 10. 2015.
29. Zástupce žalobce sdělil, že se má použít čl. II odst. 3, neboť tento článek upravuje výhradně účinnost novelizace promlčecí doby, zatímco čl. XXVI upravuje účinnost celého předpisu. Odkázal na nálezh Ústavního soudu sp. zn. IV ÚS 378/16. Pokud by byl správný názor žalovaného, čl. II odst. 3 by se nikdy nepoužil. Dalším argumentem žalobce je důvodová zpráva, která na str. 73 výslovně uvádí, že k účinnosti novelizace promlčecí doby má dojít od 1. 10. 2016. Je nutné upřednostnit výklad příznivější pro obviněného

z přestupku, což plyne ze zásady in dubio pro, případně čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

30. Zástupce pak uvedl, že ta skutečnost, že nedošlo k vyjmutí čl. I odst. 6 z čl. XXVI, je zjevné pochybení zákonodárce, protože toto ustanovení se v tomto článku objevuje pouze ve výčtu bodů, které jsou tam vyjmenovány. Naopak nedává smysl, aby bylo pochybení zákonodárce v čl. II odst. 3, který se jasně vztahuje výhradně k účinnosti novelizace promlčecí doby. Poukázal pak na to, že i čl. XXVI, kterého se dovolává žalovaný, také nabyl účinnosti až 1. 10. 2016, protože není uveden ve výčtu výjimek v tomto článku uvedených.
31. Ke zjištění skutkového stavu pak uvedl, že pokud jde o pochybení žalovaného, žalobce trvá na tom, že žalovaný v žádném případě nenapravil pochybení správního orgánu I. stupně, který nenařídil jednání k provedení metodiky a přiložení pomůcky, neboť žalovaný nenařídil jednání, u kterého by byl tento důkaz proveden. V tomto směru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 139/15-30, který se výslovně zabývá odvolacím řízením za situace, kdy je potřeba provést určitý důkaz.
32. Zástupce žalovaného zcela odkázal na písemné vyjádření žalovaného k žalobě. Pokud jde o otázku prekluze, setrval na svém stanovisku s odkazem na metodický pokyn Ministerstva vnitra a trval na tom, že v daném případě se zcela jednoznačně jedná o prekluzivní lhůtu dvouletou. Ohledně další námitky přednesené zástupcem žalobce, dodal, že v odvolacím řízení se jednání neprovádí a žalovaný zákonným a dostatečným způsobem žalobci sdělil, jaké dokazování bude v rámci odvolacího řízení prováděno a seznámil ho i s potřebnými podklady.
33. Ve správním spisu se nachází přestupkový spis Policie ČR, č. j. KRPZ-123910/PŘ-2015-151106, který obsahuje oznámení přestupku, ze kterého se podává, že žalobce dne 28. 11. 2015 v 03:48 hod. na sil. I/55 mezi obcemi Huštěnovice a Staré Město u Jalubského potoka v místě dle souřadnic GPS 017°27'18.582" E a 49°06'00.102" N řídil ve směru jízdy na obec Huštěnovice osobní motorové vozidlo zn. nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla orgány Policie ČR Uherské Hradiště naměřena rychlost jízdy 140 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3 \%$ mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 135 km/h. Nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou obecnou úpravou pro jízdu mimo obec na 90 km/h tak měl překročit nejméně o 45 km/h. Dále je v přestupkovém spisu záznam o přestupku, ověřovací list č. 29/15, ve kterém je uvedena platnost ověření RAMERU 10C od 25. 2. 2015 do 24. 2. 2016, tiskopis oznámení přestupku, který byl se žalobcem sepsán policisty na místě kontroly, kde po seznámení s textem jej odmítl podepsat; úřední záznam zasahujících policistů a výpis z evidenční karty řidiče, ze které je zřejmé, že žalobce má evidováno celkem 5 přestupků a to v období od roku 2009 do roku 2014.
34. Dne 7. 3. 2016 se ve věci konalo ústní jednání, na něž se žalobce ani jeho zmocněnec nedostavili. Následně bylo správnímu orgánu doručeno vyjádření se k podkladům

rozhodnutí Dne 15. 3 2016 bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jímž byl žalobce uznán vinným z uvedeného přestupku, neboť porušil ust. § 18 odst. 3 silničního zákona, a tak se z nedbalosti dopustil přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, kterého se dopustí fyzická osoba tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více. Za to mu byla dle ust. § 125c odst. 4 písm. e) zákona o provozu na pozemních komunikacích a v souladu s ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 3.500 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal včasné odvolání. Žalovaný následně doplnil správní spis o vyhodnocení měření rychlosti policisty ze dne 28. 11. 2015, vyhodnocení záznamů o přestupku ze zařízení Ramer a AD9 a zvětšené snímek změřeného vozidla RZ O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, a které je nyní předmětem soudního přezkumu.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba není důvodná.

35. Krajský soud v Brně ve věci rozhodl dne 4. 4. 2018 rozsudkem č. j. 41 A 17/2017-62, kterým napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Dospěl k závěru, že přestupek měl být projednán v jednorroční prekluzivní lhůtě, přičemž odpovědnost zanikla dne 29. 11. 2016 a napadené rozhodnutí nabylo právní moci až dne 16. 2. 2017. Proti uvedenému rozsudku žalovaný podal kasační stížnost, neboť s vysloveným právním názorem rajského soudu ohledně zániku odpovědnosti za přestupek nesouhlasil.
36. Nejvyšší správní soud dne 18. 9. 2018 pod č. j. 2 As 168/2018-24 rozhodl tak, že tento rozsudek zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud věc posoudil tak, že § 20 přestupkového ve znění zákona č. 204/2015 Sb. je možné aplikovat na činy spáchané po jeho účinnosti, tj. po 1. 10. 2015, a odkázal na předcházející judikaturu. V rozsudku ze dne 21. 12. 2017, č. j. 3 As 278/2016-39, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[z] části první článku II. bodu 3 přechodných ustanovení zákona č. 204/2015 Sb., kterým se mění zákon o přestupcích a o Rejstříku trestů, totiž vyplývá, že ustanovení § 20 zákona o přestupcích, ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona (tj. od 1. 10. 2015) o přerušení běhu lhůty zahájením řízení, se použije pouze u přestupků spáchaných ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.“ Dále pak citoval z rozsudků ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 86/2018-38 a č. j. 7 As 87/2018-34, jež považuje za plně relevantní i v nyní posuzované věci, a dle nichž platí, že „[n]ení tedy pochyb o tom, že samotné novelizované znění § 20 nabylo účinnosti již dne 1. 10. 2015. (...) Samotný čl. II bod 3 novely není zahrnut mezi ustanoveními, na která dopadá výjimka z obecné účinnosti novely. To znamená, že zatímco novelizované znění § 20 nabylo účinnosti již dne 1. 10. 2015, samotné přechodné ustanovení k § 20 nabylo účinnosti o rok později. (...) Jazykový výklad tedy (...) vede k závěru, že od 1. 10. 2015 byla účinná změna § 20 zákona o přestupcích, avšak pro tuto změnu nebyla v právním řádu v období od 1. 10. 2015 do 30. 9. 2016 upravena přechodná ustanovení. (...) Je pravdou, že jazykový výklad vede z legislativně technického hlediska k poměrně nestandardnímu závěru, že přechodné ustanovení ke změně § 20 nabylo účinnosti o rok později než samotná změna § 20. Ani tato skutečnost

však nečiní úpravu přechodného ustanovení obsoletní. (...) V nyní posuzované situaci je zřejmé, že přechodné ustanovení mělo být s ohledem na svůj úzký vztah k ustanovení měnícímu § 20 účinné současně s ním, tedy od 1. 10. 2015. Nezahrnutí přechodného ustanovení do výjimek uvedených v čl. XXVI je třeba s ohledem na povahu přechodných ustanovení považovat za nedůslednost zákonodárce, který nemohl zamýšlet, aby v období od 1. 10. 2015 do 30. 9. 2016 neplatilo přechodné pravidlo mající toliko akcesorický charakter. Obdobnou nedůsledností je rovněž použití formulace ‚ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona‘ v přechodném ustanovení za situace, kdy je účinnost novely dělená. Stěžovatel dovozuje, že je tímto obratem myšlena účinnost novely jako celku, tj. 1. 10. 2016. Takový závěr ovšem nemá žádné opodstatnění. Novela žádnou „celkovou“ účinnost neobsahuje. Není tedy důvod, aby muselo být citovaným obratem myšleno právě a pouze pozdější datum účinnosti. Upravuje-li novela dvě data účinnosti, je nutné obrat ‚ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona‘ vnímat dvojité, a to vždy v závislosti na tom, zda daná norma souvisí s ustanovením, které nabylo účinnosti dne 1. 10. 2015, anebo s ustanovením, které nabylo účinnosti dne 1. 10. 2016. Jak již bylo uvedeno výše, přechodná ustanovení mají akcesorický charakter. Z toho plyne, že daný obrat je v jejich případě nutné vztahovat na účinnost konkrétní normy, k níž se přechodné ustanovení vztahuje. V nyní posuzovaném případě tedy na účinnost změny § 20 zákona o přestupcích, která nastala dne 1. 10. 2015. Opačný výklad by vedl pouze k tomu, že by přechodné ustanovení v podstatě ještě nahrazovalo legisvakanci lhůtu, což však není jeho účelem. Tento účel naplnila ustanovení upravující účinnost, která stanovila, po jaké době od vyhlášení novely ve Sbírce zákonů byla změna § 20 účinná. [24] Výše uvedené vede k jednoznačnému závěru, že § 20 ve znění novely je možné aplikovat na činy spáchané po jeho účinnosti, tj. po 1. 10. 2015. Nelze proto než konstatovat, že zákon neumožňuje více rovnocenných způsobů výkladu, a nelze tak na věc aplikovat zásadu in dubio mitius (při pochybnostech postupovat mírněji).“

37. V souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu tak krajský soud dospěl k závěru, že vzhledem k tomu, že přestupek byl spáchan dne 28. 11. 2015, tedy po 1. 10. 2015, vztahuje se na něj dvouletá prekluzivní lhůta. Pokud tedy žalovaný napadeným rozhodnutím o přestupku rozhodl dne 14. 2. 2017, kdy rozhodnutí nabylo právní moci dne 16. 2. 2017, nedošlo k zániku odpovědnosti za přestupek spáchaný žalobcem.
38. V druhém bodě žaloby žalobce namítal, že správní orgán měl vyslechnout policisty, kteří obsluhovali měřicí zařízení. Soud se ztotožnil se žalovaným, když neshledal výpověď policistů za potřebnou ani důvodnou, neboť je toho názoru, že skutkový stav věci byl spolehlivě zjištěn, přičemž správní orgány zdůvodnily, proč nepovažovaly za potřebné provádět další dokazování. K tomu je vhodné doplnit, že provedení důkazu výsledkem zasahujících policistů, jak bylo ze strany žalobce navrhováno, by objektivně nemohlo přispět k objasnění skutkového stavu věci. Správní orgány vycházely z dostatečného množství podkladů, které jim o situaci vytvořily ucelený názor. Žalovaný navíc dokazování doplnil listinami vyhodnocení měření rychlosti policisty ze dne 28. 11. 2015, vyhodnocení záznamů přestupku za zařízení Ramer7CCD, Ramer7M, Ramer10, AD9 (návod k vyhodnocování měření a šablona měření) a snímky měřeného vozidla, a dospěl k závěru, že policisté postupovali v souladu s návodem k obsluze a žádného pochybení se nedopustili. Policisté by tak nemohli přirozeně vypovědět nic jiného, než co bylo

naprosto přesně zdokumentováno prostřednictvím výstupů z provedeného měření, předně snímků se změřeným vozidlem, které byly v řízení jako důkazy řádně provedeny.

39. Žalobci lze zčásti přisvědčit v tom, že žalovaný pochybil, když ve věci prováděl dokazování uvedenými listinami mimo ústní jednání, aniž by jej o tom předem vyrozuměl a aniž by o tom pořídil protokol. Žalovaný přitom nepochybně dokazování prováděl, neboť nově prováděl dokazování návodem k vyhodnocování měření a šablonou měření a snímky měřeného vozidla. Provádění dokazování mimo ústní jednání je sice ve správním řízení možné, avšak účastník o něm má být předem vyrozuměn (§ 51 odst. 2 správního řádu) a musí o něm být pořízen protokol (§ 18 odst. 1 správního řádu). Ve správním soudnictví je nicméně vždy nutno posoudit, zda zjištěná procesní vada mohla mít vliv na zákonnost výsledného rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001-51, č. 23/2003 Sb. NSS, či ze dne 18. 3. 2004, č. j. 6 A 51/2001-30, č. 494/2005 Sb. NSS). V tomto případě krajský soud takový vliv neshledal a ani z tvrzení žalobce žádný možný vliv uvedené procesní vady na zákonnost výsledného rozhodnutí nevyplývá. Žalobce měl možnost se s veškerými důkazními prostředky shromážděnými v odvolacím řízení seznámit a vyjádřit se k nim na základě výzvy k seznámení se s podklady ze dne 17. 1. 2017, která byla žalobci doručena dne 20. 1. 2017. Žalobce tak neučinil, ačkoliv se mu dostalo řádného poučení ze strany žalovaného (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2016, č. j. 6 As 239/2015-31).
40. Oprávnění žalovaného k doplnění řízení pak vyplývá z ust. § 93 odst. 1 správního řádu, podle něhož na odvolací řízení se přiměřeně použijí ustanovení upravující řízení před správním orgánem I. stupně. Po doplnění dokazování bylo žalobci oznámeno, že došlo k doplnění podkladů pro vydání rozhodnutí, zároveň byl poučen o možnosti se k doplněným podkladům vyjádřit. Žalobce tak nebyl zbaven práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalobce však námitky ve vztahu k doplněným podkladům nepodal a odvolání nijak ve vztahu k doplněným podkladům nedoplnil. Nenastal tedy stav, kdy by byl žalobce zbaven práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a za daného stavu věci nebyl zkrácen na svých procesních právech. Žalobce se vůči doplněným podkladům nijak nevymezil, nebyl nastolen stav, kdy by byl žalovaný povinen řešit ve vztahu k doplněným podkladům otázku zachování dvojinstančnosti správního řízení.
41. Co se týče námitky, že se žalovaný nezabýval tím, zda může ke změně rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu přikročit, i tato je nedůvodná. Žalovaný svým postupem, jak již bylo uvedeno výše, pouze doplnil odůvodnění prvostupňového rozhodnutí na základě dokazování v dovolacím řízení. Jak i uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2014, č. j. 4 As 10/2012-48, nejen za situace, kdy správní orgán druhého stupně změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle § 90 odst. 1 písm. c), nýbrž i tehdy, pokud podle § 90 odst. 5 odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zamítne a toto rozhodnutí potvrdí, je oprávněn provést určité dílčí korekce odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jestliže jinak dojde k závěru, že odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí není v rozporu s právními

předpisy a je správné. Prvostupňové rozhodnutí žalovaný shledal jako věcně správné, pouze udělal korekce v odůvodnění.

42. V souladu s názorem žalovaného, jako účelovou námitku vyhodnotil krajský soud tvrzení žalobce, že měl být proveden jako důkaz návod k obsluze, neboť jím žalobce nedisponuje. Pokud totiž zástupce žalobce v odvolání na tento návod poukazoval, jistě jej měl celý k dispozici, neboť se jeví jako velmi nepravděpodobné, že by vytrhával pouze některé pasáže z celkového kontextu. Jak i uvedl žalovaný, tento návod k doplnění dokazování nepotřeboval, neboť pouze využil šablonu měření, kterou na snímky aplikoval a manuál k vyhodnocení měření, jež oboje obsahem spisu jsou.
43. K námitkám týkajícím se údajných důvodných pochybností o správnosti provedeného měření rychlosti vozidla žalobce lze odkázat na již konstantní judikaturu. Konkrétně v odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016-41, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „podle konstantní soudní judikatury je pro věc klíčové, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. srpna 2011, č. j. 1 As 42/2011 - 115). V rozsudku ze dne 14. května 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56 Nejvyšší správní soud uvedl, že „oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů jakkoliv zpochybňován.“ *Taktéž v rozsudku ze dne 3. března 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí.“* Krajský soud dodává, že žalobce v projednávaném případě v průběhu správního řízení žádný z podkladů nezpochybnil, pouze poukazoval na polohu vozidla na snímku a místo měření či na vznik reflexe.
44. Povinnost správních orgánů projednávajících přestupek zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 zákona správního řádu), je v žádném případě nezavazuje ke zkoumání všech myslitelných alternativ skutkového děje, tím spíše, zůstávají-li účastníci správního řízení pasivní a řadu svých námitek uplatní až v řízení před soudem (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, publ. pod č. 3014/2014 Sb. NSS). Pro úplnost krajský soud dodává, že otázkou vlivu nedodržení návodu k obsluze na fungování radarového měřicího zařízení RAMER 10 C se již ve své judikatuře zabýval a dospěl k závěru, že „Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřicího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřící jednotka vyhodnotila proces měření jako správný“ (viz rozsudek ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015-51). Správní spis v nyní posuzované věci obsahuje fotografický snímek s vyznačením rychlosti; je tedy zřejmé, že interní testy a verifikace

měření proběhla úspěšně a snímek je hodnověrný. Sama fotografie ze záznamu o přestupku byla součástí spisového materiálu předloženého policií a byl jí proveden důkaz při ústním jednání dne 7. 3. 2016. Ústního jednání se žalobce ani jeho zmocněnec nezúčastnili, stejně tak nereagovali na doplněné podklady a předmětnou šablonu v odvolacím řízení, kdy mohli užití této pomůcky či způsob, kterým byla v dané věci použita, zpochybňovat, což neučinili. Že se žalovaný více věnoval správnosti měření a dodržení úhlu měření a v této souvislosti poukázal také na šablonu měření jako součást snímku, lze přičíst jen jeho snaze podrobněji odůvodnit správnost provedeného měření. Na základě uvedeného by tak byl žalobcem navrhovaný vyšetřovací pokus zcela zbytečný, neboť soud nemá pochyb o provedené správnosti měření.

45. Ohledně snímků měřeného vozidla, jež žalovaný v odvolacím řízení doplnil a na nichž je lépe vidět registrační značka měřeného vozidla, jsou již na první pohled totožné s těmi, které měl správní orgán prvního stupně k dispozici, pouze jsou zatmavené a registrační značka tak získává na jas. Všechny snímky však obsahují jedinečné číslo (x) a jedná se tak stále o jedno vozidlo s danou registrační značkou. Krajský soud nemá pochyby, že by došlo snad k záměně se snímkem jiného vozidla nebo že by policisté číslo na snímku upravili.

Obě verze fotografie na záznamu měření z daného dne jsou zcela totožné, s rozdílem čitelnosti registrační značky. Tvrzení žalobce tak zůstává pouze v rovině spekulací, neboť jej ničím nedokazuje.

46. K povaze úředního záznamu krajský soud poukazuje, na konstantní judikaturu správních soudů, např. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, dovedl (obdobné závěry vyplývají z žalobcem citované judikatury), že „(...) *úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (...).* K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám.“ Je tomu tak především z toho důvodu, že pořízení úředního záznamu, jakožto jednostranného procesního úkonu, nemůže samo o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu. To však neznamená, že by byl úřední záznam pořízený v souvislosti se zjištěným protiprávním jednáním v přestupkovém řízení zcela neprůkazný. Pro příslušný správní orgán je úřední záznam naopak s ostatními podklady předloženými správnímu orgánu ze strany policejního orgánu nenahraditelným zdrojem informací pro určení, jakým způsobem bude v přestupkovém řízení dále postupováno, resp. jakým způsobem bude ve správním řízení vedeno dokazování. Úřední záznam o spáchání přestupku, jakož i oznámení o přestupku se tedy bezesporu řadí mezi podklady rozhodnutí. To nerozporuje ani shora citované rozhodnutí,

z něhož pouze vyplývá, že úřední záznam, potažmo jiný jednostranný procesní úkon, nemůže představovat jediný podklad k prokázání viny obviněného, neboť je pro tyto účely zcela nedostačující a nezabezpečuje náležité zjištění skutkového stavu. V daném případě však správní orgán prvního stupně svým povinností ve smyslu zásady materiální pravdy dostál, když při zjišťování skutkového stavu nezůstal pouze u konstatování úředního záznamu o spáchání přestupku a oznámení přestupku, ale provedl řádné dokazování.

47. Správní orgány měly k dispozici několik dalších důkazních prostředků. Skutečnost, že žalobce překročil nevyšší dovolenou rychlost, je zřejmá ze záznamu o přestupku ze dne 28. 11. 2015, ověřovacím listem č. 29/15 ze dne 25. 2. 2015, návodem k vyhodnocování měření a šablonou měření a snímky měřeného vozidla. Součástí záznamu je fotografie vozidla žalobce znázorňující naměřenou rychlost 140 km/h na úseku s maximální povolenou rychlostí 90 km/h.
48. Z povahy úředního záznamu jako jednostranného úkonu správního orgánu tedy vyplývá, že pachatele přestupku nelze postihnout výhradně na základě úředního záznamu, aniž by byly proti přestupci jakékoliv jiné důkazy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115). V nyní řešené věci však proti žalobci existovaly další důkazy, jež nemají pouze zprostředkovanou vypovídací hodnotu, a které právě ve spojitosti s daty z úředního záznamu a oznámení přestupku činily skutkovou situaci naprosto jasnou. Krajský soud proto souhlasí s tím, že správní orgány pomocí těchto důkazů zjistily skutkový stav věci, o němž neměly žádné důvodné pochybnosti, a prokázaly, že se žalobce dopustil daného přestupku. Stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Hodnotily-li správní orgány popsané důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, mohly dospět k jedinému možnému logickému závěru, a to že se žalobce uvedeného přestupku dopustil.
49. Žalobce dále namítal, že uložená pokuta je nezákonná a její výměra nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Krajský soud se ztotožnil se žalobcem v tom, že správní orgán prvního stupně při stanovení sankce porušil zákaz dvojího přičítání a žalovaný tuto vadu rozhodnutí nenapravil. Je však pravda, že žalovaný k této okolnosti v napadeném rozhodnutí již nepřihlížel. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016-23, zásada zákazu dvojí přičítání „spočívá v tom, že k okolnosti, která tvoří zákonný znak skutkové podstaty správního deliktu, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující či přitěžující v úvaze při ukládání sankce. Jednu a tutéž skutečnost, která je dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, nelze současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující. Při zvažování výše pokuty lze tedy vycházet z různých kvantitativních a kvalitativních aspektů, následků či závažností, jimiž se delikt ní jednání projevovalo, nikoli z protiprávnosti jednání jako takového (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2007, č. j. 29 Ca 211/2006-34, publ. pod č. 1728/2008 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2006, č. j. 4 As 22/2005-68).“ Konkrétně shledal soud jako dvojí přičítání to, že jako přitěžující okolnost přičetl správní orgán prvního stupně žalobce k tíži to, že se údajného přestupku dopustil aktivním jednáním na veřejně přístupném místě. Překročit rychlost řízením motorového vozidla však lze pouze aktivním jednáním na veřejně přístupném místě. Správní orgán I. stupně však přihlédl i k jiným skutečnostem. I když konkrétně neuvedl, které okolnosti jsou přitěžující a které polehčující, tento nedostatek částečně zhojil žalovaný v napadeném rozhodnutí. K jako přitěžující okolnosti přihlédl k evidenční kartě řidiče a k tomu, že se k přestupku nedoznal. Polehčující okolností je, že se žalobce v posledních 12 měsících nedopustil stejného přestupku a že nedošlo k žádnému zranění osob či škodě na majetku. Sankce

byla zároveň uložena v dolní polovině zákonného rozpětí, krajský soud považuje za zbytečný formalismus, aby rozhodnutí rušil pro nedostatky odůvodnění, neboť výše sankce ve vztahu k zákonnému rozmezí sazby nevykazuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně žádný exces ani prvky svévole. Zdejší soud shledává uloženou sankci ve výši 3.500 Kč úměrnou, nevymykající se okolnostem případu, a tudíž souladnou se zákonem.

50. Závěrem soud poukazuje na to, že správnímu orgánu je při ukládání sankce svěřena zákonem stanovená míra volného správního uvážení a soudní přezkum je tak v této oblasti z podstaty věci zásadně omezen. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, „[u]kládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. [...]

Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [...] Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jediné tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takříkajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu“. Obdobné závěry vyslovil Nejvyšší správní soud také ve svém rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 214/2016-33.

51. Co se týče skutečnosti, že správní orgán I. stupně vyhodnotil, že žalobce přestupek spáchal z vědomé nedbalosti, neshledal zde soud žádné pochybení. Podle § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1). Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, bude vždy obsahovat tři části: výrok o vině, výrok o trestu a uložení povinnosti k náhradě nákladů spojených s projednáním

přestupku. Forma zavinění přitom bude z povahy věci součástí výroku o vině. Podle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Z toho vyplývá, že pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Povinností správních orgánů ve výroku rozhodnutí o přestupku tak není rozlišovat mezi vědomou a nevědomou nedbalostí, neboť z hlediska určení formy zavinění jde vždy o nedbalost. To ale neznamená, že by správní orgán nebyl vůbec povinen posoudit, zda žalobce spáchal přestupek v nedbalosti vědomé či nevědomé, neboť jde o jednu z okolností významných pro rozhodování o výši sankce. Pokud jde o relativně stručné odůvodnění formy nedbalostního zavinění v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, pak je třeba poukázat na skutečnost, že žalobce byl v průběhu řízení o přestupku pasivní a neposkytl správním orgánům žádné informace, z nichž by bylo možné usuzovat na to, že přestupek byl spáchán z nedbalosti nevědomé. Správní orgán tak nepochybil, když vycházel z toho, že žalobce jako řidič by měl znát pravidla silničního provozu, dopustil se tak přestupku z nedbalosti vědomé.

52. Stran námitky, že měl správní orgán přihlédnout k institutu zahlazení odsouzení, tak dle zdejšího soudu správnímu orgánu nic nebránilo, aby přihlédl i k zahlazeným přestupkům při zvažování aspektu osoby pachatele. Pro hodnocení osoby pachatele jako přitěžující okolnosti tedy není podstatné, které v minulosti spáchané přestupky jsou již zahlazené. Podle rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60 A 1/2013-49, publ. pod č. 2912/2013 Sb. NSS, podle něhož „je třeba institut zahlazení odsouzení dle trestního zákoníku, resp. zákonnou fikci, že se na dotyčného hledí jako by nebyl odsouzen, analogicky aplikovat ve prospěch žalobce i při ukládání sankcí v přestupkovém řízení, neboť opačný postup by vedl k přísnějšímu přístupu k obviněnému v rámci přestupkového řízení než k obviněnému v řízení trestním. Na druhou stranu soud konstatuje, že správním orgánům nic nebrání v tom, aby ke skutečnosti, že žalobce v minulosti spáchal obdobné či další přestupky, za něž mu byly pravomocně uloženy v přestupkovém řízení sankce, přihlédly při hodnocení osoby žalobce a z takových okolností vyvodily příslušné závěry, pokud jde o sklony žalobce porušovat pravidla provozu na pozemních komunikacích, případně jakým způsobem“.
53. Ohledně namítané spekulace správního orgánu, že závažnost přestupku spočívá v možném výskytu cyklistů na daném místě, tak tato okolnost při určení výměry sankce není brána jako ta stěžejní a minimálně zvěř, na kterou také správní orgán poukazoval, se na pozemní komunikaci vyskytovat mohla.
54. Vzhledem k tomu, že v odůvodnění výše uložené sankce v prvostupňovém rozhodnutí, potažmo v napadeném rozhodnutí je dostatečně popsáno, jakými úvahami správní orgány ke svým závěrům dospěly, a vzhledem k tomu, že provedeným postupem nebylo vybočeno ze zákonem stanoveného rámce, nedošlo jím k porušení zákonem stanovených povinností, nevykazuje žádný excés ani prvky svévole, zdejší soud shledává uloženou sankci v dané výši úměrnou, nevymykající se okolnostem případu, a tudíž souladnou se zákonem.

55. K návrhu žalobce na anonymizaci rozhodnutí ve věci krajský soud odkazuje na vyslovený právní názor Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145, se kterým se ztotožňuje. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení uvedl, že zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a) citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu ke zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b) údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d) jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e) jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočnicků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.
56. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012-29 (jakkoliv se rozsudek týkal poskytování informací, argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít také v této věci), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo Mgr. V. V. Pokud se Mgr. V. V. cítí být „sekundárně viktimizován“, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení.
57. Po důkladném přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, tedy shledal krajský soud, že žaloba jako celek není důvodná, a proto ji zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
58. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve smyslu ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodl krajský soud i o

náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. V dané věci v konečném důsledku neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 10. prosince 2018

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně